

הייתי אמורה להקריא באירוע גדול ונוצץ, ומחוסר מקום, ממש ברגע האחרון, דחפו אותי לחדר שהיו בו שלוש נשים. אחת מהן היתה שרה נתניהו. הנשים, שהיו מהודרות מאוד, הסתכלו עלי במבט מודד, שמיינת חיוכים מנומסים דוקרים על הפריק יוצרת הענייה. לפתע קראו לנו לאכול. שרה נתניהו קמה בעצלתיים ממיטתה, לובשת שמלה רקומה זהב, הסתכלה עלי, חברותיה באו אחריה, הן לא הציעו לי להצטרף. הייתי רעבה ומיוזעת מהגעה ארוכה ומתישה באוטובוסים. אמרתי לעצמי שאתקלח ואז אלך לאכול גם אני. כל הדלתות של החדרים היו לבנות, חסרות זיהוי, פתחתי דלת ועוד דלת

החוצה

יודית שחר

בעוד מסדרון ועוד מסדרון עד שהגעתי למקלחות לבנות מהבילות אדי חלב. התפשטתי, אבל לא משנה כמה נאבקתי, מים לא יצאו מהברזים. לא מצאתי את בגדי בחזרה באדים הסמיכים. שמתי על עצמי מגבת קצרה שמצאתי בגיטוי העיוורים ויצאתי לחפש את החדר. צעדתי במעגלים אינסופיים, כל הדלתות נדמו אותה דלת, וכל מסדרון נדמה לתאומו, הפכתי ערה לכך שהמקום דוחק אותי בהתמדה שוב ושוב בתנועה צנטריפוגאלית החוצה, אבל לאן שלא פניתי לא הצלחתי לשנות או להשפיע על הכיוון. בשלב מסוים מצאתי את עצמי במדשאה המטופחת עם המגבת הקטנה על עירומי המבויש, מחפשת נואשות את הדרך פנימה, נמצאת בחוץ, מעבר לעמדת השמירה. פניתי לשומרים וביקשתי מהם להיכנס בחזרה. הסברתי להם שאני מוזמנת למקום ושאיבדתי את הדרך. כבר ויתרתי על ההקראה ורק רציתי להגיע לבגדים שלי ולהתכסות.

אחד השומרים מדד אותי בפנים חתומות ושאל אם אני מכירה מישהו שיאשר שאכן הוזמנתי. רק את שמה של שרה נתניהו זכרתי. נאלמתי, ידעתי בכירור שאם יתקשרו אליה השומרים, היא תכחיש שהיא מכירה אותי באיזשהו אופן, וששהינו בחדר אחד. ///

יודית שחר היא מורה לנוער בסיכון, מנחה אוכלוסיות מוחלשות ומשוררת. סיפורה 'זו אני מדברת', יצא בהוצאת 'בבל' ב-2009. דוא"ל: yudit.shahar@gmail.com // אתר: <http://yuditshahar.wordpress.com>